

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 1108/13

לפני :
כבוד השופטת ע' ארבל
כבוד השופט ח' מלצר
כבוד השופט י' דנציגר

המערער : דניאל גבינון

נ ג ד

המשיבה : מדינת ישראל

בקשת המערער מתאריך 25.06.2013

המערער : בעצמו
בשם המשיבה : עו"ד דפנה שמול

החלטה

השופט ח' מלצר:

1. המערער הורשע בבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט ד"ר ע' מודריק) בסיכון חיי אדם בנתיב תחבורה (עבירה לפי סעיף 332(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, ובנהיגה ללא רישיון (עבירה לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה ננוסח 1977), וערעורו על גזר דינו נדחה בפסק דינו מתאריך 12.06.2013.

2. בתאריך 25.06.2013 הגיש המערער בקשה, שכותרתה "לחסום צפייה באתרים במחשב / אינטרנט", ובגדרה מבקש המערער: "לחסום ולבטל כל צפייה / מידע / רישום / פרסומים שמופיעים באינטרנט ובכל אתר וכל רשת המופיעים על שמי". יצוין, כי המערער לא נימק את בקשתו זו.

3. המשיבה, אשר תגובתה הוגשה בתאריך 08.08.2013, מתנגדת למבוקש, וטוענת כי: "אין כל טעם מיוחד המצדיק היענות לבקשה".

רק לאחרונה נדונה בקשה דומה, אשר גם בה הסעד שהתבקש הוא הסרת החלטה של בית המשפט מרשת האינטרנט, ובהחלטה ב-ע"א 2763/09 לוי נ' כונס הנכסים הרשמי (21.02.2013) (להלן: עניין לוי) היתה התייחסות רחבה לדין בסוגיה. על מנת שלא להאריך שלא לצורך, להלן יובאו עיקרי ההחלטה בעניין לוי הנ"ל, אשר כוחם יפה גם לענייננו כאן:

"פרסום החלטותיהם של בתי-המשפט ופרסום שמותיהם של הנוטלים חלק בהליך המשפטי הם חלק מעקרון פומביות הדיון. עקרון זה מעוגן, כידוע, בסעיף 3 לחוק יסוד: השפיטה ובסעיף 68 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], תשמ"ד-1984 (להלן: חוק בתי המשפט) והוא כלל יסוד בעל מעמד חוקתי על-חוקי בשיטתנו המשפטית (ראו למשל פסק דיני ב-רע"א 3788/06 יפת נ' ידיעות אחרונות בע"מ (19.1.2012); להלן: עניין יפת). חריגה מעקרון הפומביות אפשרית, איפוא, רק על יסוד הוראה מפורשת בחוק, או על פי החלטת בית המשפט מכוח עילות מפורשות שנקבעו בחוק (ע"א 2800/97 ליפסון נ' גהל, פ"ד נג(3) 714, 719) – כגון: עילות האיסור הקובעות בסעיף 68(ב), או בסעיף 70 לחוק בתי המשפט. בכל מקרה חריגה כזו תיעשה במשורה, לאחר שקילה זהירה ועל דרך הצמצום (ראו למשל: עניין יפת; ע"פ 9695/10 אבו ערישה נ' מדינת ישראל, והאסמכתאות שם (23.1.2011); בש"פ 5045/11 מדינת ישראל נ' אשד (25.9.2011); ע"א 5185/93 היועץ המשפטי לממשלה נ' מרום, פ"ד מט(1) 318, 341 (1995)). נקודת המוצא היא כי בהעדר עילה מפורשת בחוק או בהוראה שיפוטית מכוחה – תהא ידו של עקרון פומביות הדיון על העליונה וידו של מבקש איסור הפרסום על התחתונה (עיינו: בש"פ 1659/11 שטנגר נ' מדינת ישראל (26.4.2011)).

לא מצאתי כי ענינו של המבקש נופל לגדר איזה מן החריגים המפורשים הקבועים בדין, שמכוחם רשאי בית המשפט לחרוג מעקרון הפומביות ולאסור פרסום של החלטותיו (וזו, למעשה, מהות הבקשה).

5. הוא הדין אף בנוגע לבקשה שבפנינו: כפי שציננה המשיבה, המערער לא העלה בבקשתו כל טעם, אשר יצדיק חריגה מעקרון פומביות הדיון, ואף אין מקום לאסור את פרסום שמו של המערער, לאחר שכל ההליכים בעניינו התנהלו בדלתיים פתוחות.

6. סוף דבר: נוכח כל האמור לעיל – הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ב באלול התשע"ג (18.08.2013).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט